

Doğum Günü

– ERHAN TIĞLI · 14 Mart 2014

DOĞUM GÜNÜ

"Yüksel ki yerin bu yer değildir/ Dünyaya geliş hüner değildir" demiş şair. Yerine sayan ya da geri giden kişi yaşıyor sayılmaz ki; isterse el bebek gül bebek doğsun büyüsün. Görkemli doğum günleri yapsın, doğumunu saatlerce kutlasın. Hüner dünyaya gelmek değil, varlığıyla başkalarına neşe, mutluluk vermek, doğruya, iyiye, güzele yönelmek, ileriye hep ileriye gitmektir.

Doğumla doğmakla ilgili söz ve deyimler, şarkılar, türküler pek çoktur. Aklıma gelenlerden birkaçını aktarayım.

"Benim doğum günüm bana geldiğin gündür
O gün benim için bayram, düğündür."

"Silifke'nin yoğurdu
Ah seni kimler doğurdu
Seni doğuran ana
Bal ile mi yoğurdu?"
"Bahçeye ekтім soğan
Bitmedi yedi doğan
Çok mu güzel oluyor
Senin annenden doğan?"

Falcılar, "Sevineceksin, mutlu olacaksın" anlamında, "Gönlüne ay doğacak" ya da "Hanenize ay doğacak" derler. Canı yanan âşık da diyor ki:

"Ay doğdu, batmadı mı
Cana can katmadı mı,
Seni yaradan Allah
Beni yaratmadı mı?"

Doğanlar çile çekmeye hazır olmalıdırlar. Kıskaçlıklar, ihanetler, arkadan vurmalar, ayağımızın altına karpuz kabuğu koymalar bizi canımızdan bezdirir, dert deryasında gezdirir, doğduğumuza pişman ettirir, "Bilmem ki ben dünyaya niye geldim?" dedirtir. Bu acıyı "Serüven" adlı şiirimde şöyle dile getirmiştım:

"Doğar ağlarım: Susturamazsınız
Yaşarken ağlatırsınız: Güldürmezsiniz
Sevginiz saygınız lafta kalır
Kör bencilliğinizi kaldıramazsınız.

Ölürsem ağlamayın:

Kandıramazsınız!"

Kimi insanların çirkefliklerine, kimi güzellerin nurlu yüzlerine bakıyorum da:

"Gökte yıldız yüz altmış

Mevlâ'm neler yaratmış

Veli beyi çamurdan,

Yâri nurdan yaratmış" diyorum kendi kendime.

Ayın doğması güzeldir, romantiktir ama doğaya hayat veren, ağaçları yeşerten, çiçekleri açtıran, meyveleri olgunlaştıran güneşin doğması, yeri göğü pırl pırl yapmasıdır. Gün boyu içimizi ısıtır, ısıtır, varlıkları adeta yeniden doğurur, besler, büyütür, doyurur o yüce güç kaynağı. Bulutlu havalarda onun değerini daha çok anlarız. Bulutların gitmek bilmediği bir günde canım sıkılmış, "Doğ güneşim doğ artık" demiş ve duygularımı şöyle dile getirmiştım şiir biçiminde:

"Doğ güneşim doğ

Cıvıdasın içimizdeki

Umut adlı kuş

Düzleşsin mutluluğa giden yokuş

Erisin ayrılığı çoğaltan

Canavar kar

Çöksün aramızdaki buzdan duvarlar

Kavuşsun kucaklaşsın dostlar.

Doğ güneşim doğ

Doğ da kötülüğü, çirkinliği kov

Sisi, karanlığı boğ!

Yaprakların yeşili uyansın

Doğa güzelliğe kansın.

Doğ güneşim doğ

Özlemler çiçek açsın

Sevinçler kanatlınsın

Yaşamak şaha kalksın!"

Güneş bize gerçekleri gösterir. Tabii görmesini bilene! Görelim gerçekleri de ona göre yaşayalım, önlem alalım. Gözü kapalı dolaşmayalım.

"Duymak, konuşmak da iyidir ama

Görmektir insanın güneşi.

Görmek sadece bakmak değildir

Korumaktır yeşili, maviyi

Yaşatmaktır doğruyu, iyiyi, güzeli.

Gözle görmekle yetinmemeli
Baktığı şeyin özüne inmeli.
Gönül gözüyle göremiyorsa
Yaşıyorum sanmasın kişi."

Gülmek bizi yaşatır, canımıza can katar. O da ayrı bir güneştir:
"Gülmek ruhun güneşi
Yoktur bu güneşin eşi
Erdem, özveri ışığı
Aydınlatmalı içimizi.
Yitirmemeli umudu, özlemi
İnsanlık aşığı ol her zaman
Dikkat sönmesin aman
Yıllarca yanıp duran
Sevgi, dostluk ateşi."

Gülün gül olun, kalplere dolun. Doğum gününüz size ve dostlarınıza doyum günü olsun.
Çabanızla, çalışmanızla güzel günler doğsun.

Erhan Tıgılı
erhantigli@mynet.com